

[Socialministeren.]

hvorvidt der ikke i højere Grad kunde ydes Forskud paa Invalidrenten og Aldersrenten, idet han i modsat Fald befrygtede, at visse Kommuner maatte standse deres Betaling. Jeg vil nødig, før jeg nærmere har set det ærede Medlems Udtalelser, svare paa dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at der er stillet rimelige Forskud i Udsigt i Cirkulæret af 9. Oktober, tror jeg, det er; men jeg skal, naar jeg har set det ærede Medlems Udtalelser, nærmere overveje dette Problem.

Det ærede Medlem kom ogsaa ind paa Spørgsmaalet om kontrolleret Familiepleje efter Socialreformens Ikrafttræden. Tidligere var, sagde det ærede Medlem, mange aandssvage anbragt i deres Hjem med Tilskud dels fra Staten, dels fra Kommunen; men naar den nye Lov var traadt i Kraft, vilde man fristes til at indlægge saadanne ufarlige aandssvage paa Anstalterne, hvilket i høj Grad vilde forøge Udgifterne. Maa jeg sige hertil, at de, der ikke er trængende til noget Anstaltsophold, vil lige saa lidt nu som før blive indlagt paa Anstalterne efter privat Fordogtbeholdende. Det vil foregaa paa den Maade, at der sker Indberetning til Anstalterne, og de bestemmer om, hvorvidt vedkommende tiltrænger Indlæggelse eller ej. Der er altsaa ikke noget i Vejen for, at man efter den nye Ordning vil kunne yde Tilskud til kontrolleret Familiepleje i Hjemmet under Tilsyn af Anstalterne ganske som nu. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, ønskede han, at den aandssvages egen Læge skulde godkende Hjemmet som egnet til kontrolleret Familiepleje. Jeg ved ikke, om det er nødvendigt, men jeg skal overveje det og lade de Udtalelser, der er fremsat herom, tilgaa Aandssvageanstaltens Ledelse, hvis der i saa Henseende skulde tiltrænges Forandringer af praktisk Betydning.

Det ærede Medlem hævdede dernæst, at det var uretfærdigt, at Invalidrenten var gradueret, men Præmierne ikke graduerede. Det er et gammelt Spørgsmaal, der har været fremme mange Gange og ogsaa var fremme under Diskussionen om Folkeforsikringen. Naar det ikke blev ændret den Gang, og Loven lige er vedtaget, finder jeg ikke nogen Grund til at rejse det nu.

Endelig kom det ærede Medlem ind paa Forstaaelsen af en Notetekst til Folkeforsikringens § 41, 3die Stykke. Jeg maa sige, at det er et saa specielt Spørgsmaal, at jeg ikke tror, man kan holde Tingets Medlemmer vaagne, hvis jeg gik i Detailler her med Eksemplet. Det er rigtigt, hvad

der staar, og jeg er villig til i det Tidsskrift eller det Blad eller de Blade, hvori det ærede Medlem ønsker at se Svaret, at offentliggøre dette til Glæde for ham og andre, der ikke har forstaaet denne Paragraf.

Overfor det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) vil jeg sige, at de Udtalelser, han har fremsat i Aften, synes mig ikke at tyde paa, at han har læst mit Svar. I alt Fald gentog han jo det, han sagde i Forgaars, eller hvornaar det var. Jeg har udtrykkelig i mit Svar sagt, at jeg ikke har udtalt noget som helst om, at der ikke var private Sygeforsikringsselskaber, der kunde ligestilles med eller maaske endog yde bedre Hjælp end efter Folkeforsikringen. Det er slet ikke det, der har ligget for. Jeg har i øvrigt udtalt mig saa tydeligt og omhyggeligt og udførligt, ogsaa overfor det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, at jeg ganske kan henvise til disse Udtalelser.

Endelig med Hensyn til de to Citater, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) igen forlystede Tingets Medlemmer med, vil jeg sige, at nu bliver jeg snart i hvert Fald paa begrænsede Omraader Tilhænger af tvungen Voldgift; naar jeg ikke kan faa det ærede Medlem til at forstaa Forskellen, maa vi lade en uvildig Trediemand, der er bedre begavet i hvert Fald end det ærede Medlem, paa dette Omraade træffe Afgørelsen.

Til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen vil jeg sige, at ogsaa her maa jeg fastholde, at Fortolkningen i Noterne til § 307 er fuldkommen rigtig og forsvarlig. Jeg kan ikke føje noget nyt til, og hvis vi skal fortsætte Diskussionen om dette Spørgsmaal, som har faaet en mere og mere videnskabelig Karakter, takket være det ærede Medlems filosofiske Tendenser — det er ikke nogen Fornærmelse at være filosofisk anlagt, end ikke for det ærede Medlem, selv om han tilhører Venstrepartiet —, saa kan det foregaa enten i „Ugeskrift for Retsvæsen“, hvis han kan bevæge Redaktionen til at stille Bladet til Raadighed, eller i „Socialt Tidsskrift“, hvor jeg har større Indflydelse; der skal det ærede Medlems Indlæg være velkomne, mine Svar sikkert ogsaa.

Kun vil jeg sige til det ærede Medlem, at det er jo givet — og han kan ogsaa se det af de Eksempler, jeg har fremdraget —, at Begrebet „egentlig Forsorg“ nødvendigvis maa kræve, at Hjælpen er ydet i en vis Tid. Hvis man ikke bestemmer, at der skal gaa en vis Tid, vil man komme til det mærkelige Resultat f. Eks., at en Familie, der trænger til en stor øjeblikkelig Hjælp, der i og for